

*Iako je bolovao od tifusa,
spaljen je s fratrima u
Širokom Brijegu*

fra **Žarko** **LEVENTIĆ**

26 godina
kapelan u Širokom Brijegu
Franjevačka hercegovačka
provincija - Mostar

Roden je 27. kolovoza 1919. u Drinovcima, od oca Stjepana i majke Janje, rođ. Majić. Osnovnu školu završio je u Drinovcima, franjevačku klasičnu gimnaziju u Širokom Brijegu, a bogosloviju u Mostaru. Za svećenika je zaređen ratne 1943. godine. Bio je svećenik samo dvije godine, a služio je kao kapelan u Širokom Brijegu. Komunisti su ga spalili 8. veljače 1945. u Širokom Brijegu.

Fra Žarko je obolio od tifusa ispovijedajući stare ljude. Partizani nisu imali obzira pustiti bolesnike da dostojanstveno umru, nego su se žurili jer je što prije trebalo očistiti Hercegovinu i od posljednjeg svećenika. Sve poubijati, sve spaliti, sve hrvatsko izbrisati s lica zemlje. Tako je ovaj mladi svećenik, poslije samo dvije godine svećeničkoga života, jednim užasnim komunističkim terorom uvršten u red mučenika.

Tijekom našega istraživanja došli smo do gospodina Kreše Leventića, fra Žarkova brata. On nam je o fra Žarkovoj smrti posvjedočio:

Partizani su ga s još nekim fratrima odveli iz samostana u jedan bunker gdje su ih ubili, a kasnije zapalili. Pričalo se da je to uradila IV. dalmatinska brigada.

Drug Tito i njegovi generali htjeli su da Hrvati ubijaju Hrvate, ali su bili vrlo suzdržani kada je trebalo ubijati Srbe i četnike. Njih je drug Tito slao na "kurs za proletere", koji je trajao mjesec dana.

Evo što je o tome vremenu i o ovome mladom svećeniku zapisao dr. Bruno Raspudić u članku pod naslovom *Grad na gori u plamenu*, koji je objavljen u listu *Kršni zavičaj* (1998.):

Cijelo vrijeme opsjedanja i obrane Širokog Brijega oci franjevci držali su se sasvim po strani i nisu se miješali ni najmanje u vojničke stvari obrane, nego su i dalje, ukoliko je to bilo moguće, vršili svoje redovničke dužnosti i pružali dubovnu pomoć onima koji bi je zatražili. Često su mnogi od tih franjevaca izložili svoj život noseći

bolesničko pomazanje u obližnja sela, koja su u to vrijeme ugrožavali partizani. Pred sam Božić ispovjedili su svu svoju vojsku katoličke vjere, a na potražnju vojske neki su franjevci služili svetu misu na taj dan na otvorenu - gdje su bile jače skupne vojske, koja radi vojničkih dužnosti nije mogla slušati Sv. misu u crkvi. Kada je bio poduzet proboj protiv partizana, vojska je zatražila skupno odriješanje od grijeha. Skupno odriješanje podijelio je vojsci skupljenoj na dačkom igralištu pred konviktom moj školski kolega fra Žarko Leventić, čovjek neobično jaka glasa.

Fra Andrija Nikić u svojoj knjizi *Hercegovački franjevački mučenici* (1992.) o ovom mladom svećeniku piše:

Bio je mlad fratar, revan u službi kao kapelan. Obolio od tifusa ispovjedajući staru čeljad. U društvu drag...

Ovaj mladi svećenik, tifusar i mučenik imao je samo 26 godina kada je svojim životom morao posvjedočiti svoju ljubav prema Bogu, Crkvi i Hrvatskoj.

Izvori i literatura:

Iskaz Kreše Leventića, 14. 3. 1993.

Nikić, dr. fra Andrija, *Hercegovački franjevački mučenici*, Mostar, 1992., str. 141.

Nikić, dr. fra Andrija, *Hrvatske žrtve rata u Hercegovini*, Mostar, 1995., str. 23.

Raspudić, dr. Bruno, "Grad na gori u plamenu", *Kršni zavičaj*, Humac, 1998., br. 31, str. 128.